

Jak jsme byli(pili) v Kostelci

Napsal uživatel Chesney
Pondělí, 19 Květen 2008 21:32

Výlet do Kostelce skutečně nelze nazvat jinak než jako památný. Zdá se, že PV ani jiné než památné akce neumějí dělat. Svoji stopu v dějinách jsme (ne)překvapivě zanechali nikoli na hřišti, ačkoli prohra se slabými Kanárky také stojí za pozornost, ale tradičně v místních podnicích a jejich okolí.

Ale nejdřív na hřiště. S Kanáry jsme potvrdili, že když máme den, umíme prohrát doslova s každým. Nedokázali jsme prolomit jejich nadhoz oblastního formátu, všechny pokusy našich rádoby homerunařů končily vysoko z luftu a daleko před zadním plotem. Vypíchnout lze snad jen Josého pick-off, kterým z trojky vyndal soupeřova pořízka Jumba. Tato legrace se mu povedla hned dvakrát!

V druhém zápase jsme naopak chodili po metách jako po pěší zóně. V první směně jsme si vytvořili luxusní náskok 4:0, chvíli na to dal Kostelec na prkno nějakého eléva a BB, odpalů i bodů rychle přibývalo. Nebyli bychom to ale my, kdybysme v páté směně za stavu 9:0 zápas neprotáhli až do sedmé směny a nechali ještě soupeře skórovat.

Z individuálních výkonů: Čůčo přestal pálit, Přéma nepřestal pálit, Macin začal pálit a José ještě nezačal pálit.

Velké věci se ale děly až večer, v noci a v neděli. Nejdřív jsme zničili obsluhu hospody v kempu, když dvanáct dementů na jednu milou servírku bylo skutečně příliš velké sousto. Posilnění dlouhou řadou piv a panáků, v oblíbě byla hlavně zelená, jsme ozdobili svou přítomností místní hudební produkci na plaveckém stadionu. Výstřelky jako plavecký závod ve vypuštěném bazénu nebo Macinův pokus utopit se v louži by jistě mnohem lépe popsali někteří méně zapomětliví pankáči. V neděli přšelo, takže místo rozcvičky přišly na řadu rummy a zelená v bufetu na hřišti. Velmi dobrý nápad přesunout se do nejlepšího hotelu na návsi vyvrcholil panákovou smrští pod Ajťákovým laskavým vedením. Během hodiny a půl se polovina týmu zmrskala do nevídaného stavu, když chlapci ani nestíhali svou oblíbenou zelenou dochutit mlíčkem a pepřem, protože ji vždy hned naklopili do krku. A José k tomu všemu krásně zazpíval Sokolíky, a to minimálně sto padesátkrát. Děkujeme. V hotelu na nás doteď jistě s láskou vzpomínají, stejně jako Pat na cestu do Prahy s autem plným velmi veselých pankáčů...